Ч. 60. Второк 30 (17) марта 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Мир! — Абдикация Юрия і маніфест сербского короля до народу. — Положене в Сербії.

Не буде війни! Коли повірити послідним вістям з Відня, то небезпечність війни вже минула або що найменше зменшила ся до мінімум. Віденьскі ґазети заповідають навіть на певно і з великою радостию удержане мира і голосять не так поражку Сербії, як поправді Росиї, котра своїми політиками і панславістичними аґентами бунтувала Сербів до послідної хвилї, а коли прийшло ся рішати, лишила ся без всякої помочи, котрої остаточно і не могла дати. Вчера вечером подало наше міністерство справ заграничних до відомости, що мир есть забезпечений а віденьске бюро кореспонденцийне розіслало слідуючу телеґраму:

В справі кроків, які мають держави поробити в Білграді, прийшло вже вповні до порозуміня на основі висказів тутешного анґлійского амбасадора перед міністром справ заграничних бар. Еренталем. Нині в понеділок дадуть держави сербскому правительству раду, щоби зложило у Відни заяву, уложену на основі порозуміня межи Австро Угорщиною а прочими державами а то в слїд за своєю нотою висланою до Австро Угорщини дня 14 марта. Заразом прийшло до повної згоди з державами в справі знесеня артикулу XXV. берлиньского договора. З почином в тім взглядї виступить берлиньский кабінет супротив держав в найблизших днях.

В повисшій депеші сказано виразно, що має ся нині стати: Сербія має зложити віденьскому правительству заяву, не яку она хоче, але яку кажуть їй зложити великі держави европейскі і яку они самі уложили за згодою Австро Угорщини. Отже війна вибухла би лиш в такім случаю, колиб Сербія не послухала тої ради і не зложила виготовленої для неї і підсуваної їй заяви В такім случаю вся вина спала би на Сербію, прийшло би до війни, в котрій ніяка держава, отже і Росия, тота „опікунка" Славян, не дала би Сербії помочи. А що Сербія сама без нічиєї помочи не зважилась би на війну, в котрій була би на певно побита, тому есть і річ певна, що Сербія не зважить ся на так очайдушний крок. Доказом сего треба уважати хоч би лиш слідуючу телеґраму з Білграду: Міністер війни видав розпорядженє, відкликуюче покликане найблизшої партиї резервістів на вправи.

До успокоєня напружених відносин межи Сербією а Австро-Угорщиною причинила ся без сумніву немало також і абдикация сербского наслїдника престола кн. Юрия, котра наробила в династичних кругах немало клопоту і відвернула увагу від справ політичних. Чи тота абдикация має своє жерело дійстно в тій якійсь пригоді кн. Юрия зі своїм камердинером, чи сю пригоду лиш вишукано за претекст до абдикациї, як дехто стараєсь доказувати, се не зміняє річи. Абдикация есть довершеним фактом, а з Білграду доносять про неї:

Скупштина всіма голосами против голосу молодорадикального посла Марковича приймила до відомости протокол суботїшної ради коронної о зреченю ся прав наслідства престола кн. Юрия в користь свого брата кн. Александра. Маркович запротестував против того поступованя, уважаючи его за незгідним з конституцією. Скупштина мимо того уперла ся при своїй ухвалї, в виду чого абдикация кн. Юрия стала ся довершеним фактом. Вчера по полудни появило ся надзвичайне виданє урядової ґазети зі слідуючим маніфестом короля Петра до сербского народу:

4)

Моряк упав з покладу.

З росийского — К. Станюковича.

Прошка зовсім змішав ся і в першій хвили не знав, що відповісти. Коли би Шутиков міг був бачити близше лице Прошки, то помітив би в нїм незвичайне розворушенє і заклопотанє. І як могло бути инакше? Над Прошкою хтось змилосердив ся, ба, не лише змилосердив ся, але давав ему навіть гроші, аби его охоронити перед побоями! Того буле за богато для чоловіка, котрий вже давно не чув доброго слова.

Він стояв мовчки, з опущеною головою, мов задеревілий і чув, що стискає его щось за горло.

— Отже бери гроші — сказав Шутиков, витягаючи з кишенї цілий свій капітал, завинений в хустину.

— Як же то... ах Боже! — шептав Прошка зовсім змішаний.

— Ей, дурак, кажу тобі бери! Не роби комедиї!

— Бери? Ах, брате, дякую тобі! Який ти добрий! — відповів Прошка дрожачим зі зворушеня голосом, але нараз відозвав ся рішучо: —Але я не потребую твоїх гроший, Шутиков... я чей також маю чувство і не хочу бути в твоїх очах лайдаком... Не хочу нічого... По скінченій варті віддам Ігнатову его гроші.

— Отже ти таки маєш?

— Так, маю!.. — сказав Прошка ледве чутним голосом. — Нїхто був би не найшов... Гроші сховані в арматї.

— Ах, Прохоре, Прохоре! —сказав тепер Шутиков сумно і з докором та похитав головою.

— Нехай мене тепер бє... Нехай розібє ціле лице, прошу дуже, бий, бийте всі лайдака! Прошку! Лиш бийте лайдака! Бийте без милосердия! — скрикнув Прошка в диким огірченю против самого себе. — Перетерплю з найбільшим вдоволенем... Бодай знаю, що ти змилосердив ся надо мною, завірив менї... Сказав менї прихильне слово... ах Боже ти мій! Ніколи в житю не забуду тобі того.

— Такий ти! — сказав Шутиков приязно і сів на армату.

Він помовчав хвилю, а відтак промовив:

— Слухай, брате, що я тобі скажу! Лиши ті річи... Справдї лиши... На що?.. Жий як чоловік, Прохоре, честно... Стань добрим моряком, аби, знаєш, всьо було добре... Так буде й приємнїйше... Чиж тобі тепер солодке житє?... Не роблю тобі докорів, Прохоре, але жаль менї тебе — закінчив Шутиков.

Прошка слухав тих слів і був ними глубоко зворушений Нїхто в цілім его житю не говорив з ним так дружно і сердечно. Доси его лиш били і ганьбили, то була ціла его школа. І его серце обхопило тепле чувство вдячности і зворушеня. Він хотів виявити то словами, але не міг найти тих слів. Коли Шутиков відійшов і обіцяв просити Ігнатова, аби він не бив его більше, Прошка не почував себе вже таким бідним як перше. Довго ще глядів він на море: раз або два повів рукою по очах, аби обтерти спливаючі сльози.

Рано по скінченій варті приніс Прошка Ігнатову гроші. Моряк вхопив їх з радостию і жадобою, стиснув в руцї, дав раз Прошці по зубах і хотів вже іти, але Прошка станув перед ним і сказав:

— Бий ще більше!.. Лиш бий, Семйоничу! Просто по пицї!

Здивований сьмілостию Прошки, глядів на него Ігнатов з погордою.

— Вже би я був тебе добре справив, як би не віддав був менї гроший Тепер не оплатить ся валяти собі рук. Щезай, ти лайдаку, але уважай... Спробуй ще раз у мене... на смерть убю: — сказав Ігнатов гордо і відіпхнувши Прошку на бік, побіг скоро до каюти, аби сховати гроші.

Тим скінчив ся порахунок.

Завдяки просьбам Шутикова і старший моряк Щукин, котрий довідавши ся о крадежи, хотів „по очищеню корабля збити то стерво на квасне яблоко" — обійшов ся з Прошкою, як він казав, „ласкаво", бо ударив его лиш раз в лице.

— Налякав ся Прошка Семйонича! Віддав ему гроші, а як випирав ся, злодій! — говорили моряки в часї поранного чищеня корабля

6.

Від тої дивної ночи привязав ся Прошка цілою своєю душею до Шутикова і був ему вірний як пес. Очивидно він не сьмів показувати свого привязаня перед всіми, бо добре

Син мій, кн. Юрий, дотеперішний наслідник престола, видів ся спонуканим предложити абдикацию з прав і прероґатив наслідника престола, які мав після кравої конституциї яко мій найстарший син і абдикацию ту зазначив яко свою невідкличну волю. Длятого постановив я по вислуханю моеї кабінетової ради та в присутности президиї скупштини і президентів ради державної та трибуналу касацийного приняти абдикацию наслідника престола Юрия і перенести права і прероґативи наслідника престола разом в правами первородства згідно з конституциею краю на мого молодшого сина Александра і оголосити его наслідником престола. Подаючи то до відомости сербского народу, благаю о благословение Боже для мого королівского дому і для моїх підданих. — Петро.

Маніфест той контрасиґнували всі міністри. Урядова ґазета оголосила також протокол оногдашної коронної ради, письмо абдикацийне, відручне письмо короля до президента міністрів Новаковича та заяву скупштини приймаючу до відомости ту зміну в наслідстві престола. Королівский маніфест принято в Білграді байдужно. Місто мало вчера звичайний недільний вигляд. Панує повний спокій і порядок; не відбувають ся ані маніфестациї ані ніякі збори або збіговиска а вість, подана заграничними ґазетами, о якихсь надзвичайних зарядженях войскових в Білграді, есть зовсім безосновна. То однак есть певною річию, що Серби дуже огірчені на Росию за то, що она обіцювала їм поміч а тепер здала на ласку і неласку Европи.

Новинки.

Львів, дня 29-го марта 1909

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував Йосифа Бурачиньского заступником прокуратора державного в VIII кл. ранґи в Чернівцях. — П. Намістник іменував асистентів ветеринарийних: Вол. Пасецкого, Вол. Меціка, Юл. Вуйціка, Макс. Домашевского і Ром. Альбрехта ветеринарями повітовими.

— **Є. Е. Преосьв. Владика** перемиский еп. Константин Чехович виїхав дня 26 с. м. до Відня.

— **Надане презенти.** Намістництво запрезентувало о. Атаназия Котиса, гр. кат. пароха в Телесници сянній на парохію цісарского надания в Медвежій дрогобицкого деканата.

— **З Руского Тов. Педаґоґічного.** На оногдашних загальних зборах „Руского „Това Педаґоґічного“ вибрані до нового виділу через акламацию: крил. о. Іван Чапельский яко голова; виділові: А. Алиськевич, др. О. Макарушка, К. Підляшецкий, О. Янів, О. Д. Лопатиньский, др. І. Копач, С. Кульчицкий, К. Малицка, Куць, Ґерусіньский, заступники виділових: О. Бережницка, Гайдукевич, Мороз, Сохран.

— **Із Самбора.** Філїя Руского тов. педаґоґічного, бажаючи занятись дівчатами з околиці, що ходять до шкіл в Самборі і дати їм вигідне приміщене та материньску опіку, отвирае в сім році інтернат під проводом і надзором старших, досьвідних женщин. Місячна оплата виносити ме 36 кор., котру при більшій скількости інтерністок для сиріт будемо могли знизити до 30 К. По близші інформациї просимо зголосити ся до філії Руского товариства педаґоґічного в Самборі. Зголошеня приймаемо до кінця липня с. р. — За Виділ: Т. Біленький, о. М. Ортиньский.

— **Із протиалькогольного тов. „Відроджене“.** Отсим подаемо до відома нашої суспільности, що тов. „Відроджене“ почало вже свою діяльність. Незадовго будуть готові грамоти, відзнаки і карти принятя (леґітимациї). Нововступаючі члени зволять зголосити ся па адресу п. Ярослава Литвиновича (Львів, Ринок ч. 10, канц. „Просьвіти“). За всякими поясненями просимо теж звертати ся до п. Литвиновича. Перед сьвятами розішлемо по краю друковану відозву. Нові члени мають підписати друковану заяву приступленя до товариства і зложити членьску грошеву належитість. (Дійстні на грамоту і відзнаку, члени-прихильники найменше 6 К в рік). Др. І. Раковский, за голову. Володимир Лотоцкий, секретар.

— **Убийство у Львові.** Оногди рано около 5 год. знайшов поліциян патролюючий на ул. Арцішевского на ґрунті напротив касарні трену трупа якогось чоловіка лежачого в калюжи крови. Слїдство показало, що був то муляр Ярощак, на котрого напали два якісь вояки, коли він вертав в ночи зі своєю сестрою Антониною Круліковою і з другим мулярем, Йосифом Галїчановским. Тоті вояки кинулись були також і на Крулікову і здерли хустку з голови та зранили шаблею, але она втекла. Убийників вислїджено і вже арештовано. Суть то два рядові з полку тренів, Журак і Ґрохоль, котрі вже признали ся, що вечером убили шаблями Йосифа Ярощака, а зробили то за намовою якогось фірера, котрий мав злість до Ярощака.

— **Похорон бл. п. ґр. Войтїха Дідушицкого** в Єзуполи відбув ся оногди при величезнім здвизі народа. Похід похоронний вели Архіеп. Білчевский і Теодорович в сослуженю численного духовеньства. В похороні взяли участь Є. Ексц. др. Дулемба, міністер для Галичини, Є. Екс. п. Намістник др. Бобржиньский, Є. Ексц. п. Маршалок краев. ґр. Стан. Бадені, ректор львівского університету др. Марс і множество инших достойників, послів і депутаций, а також корпус ветеранів з Галича. По службі Божій відправлено екзеквії насамперед після гр. кат. обряду, відтак після вірменьского, а наконець після латиньского, а по тім промовляв з амвони Архіеп. Теодорович. Опісля „Соколи“ понесли тіло до родинної гробниці коло костела. Над отвертою могилою промавляли: віцепрезидент палати послів Зазворка (по чески), був. міністер зелїзниць Віттек (по німецки), презес ческого клюбу католицкого Грубан (по чески), Словінець із Стириї пос. Бенкович по словіньски; проф. Ант. Ґурский іменем Кола польского; ректор львівского університетр др. Марс і проф. Дембіньский іменем фільософічного виділу тогож університету. Опісля зложено тіло в могилу.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля „Яд Ха узим“. Початок точно о 7 год. вечером). Білети продае раньше книгарня ім. Шевченка. (Ринок ч. 10), а від 5 год. веч. каса театру.

Ві второк, 30 с. м. „Панна штукарка“, жарт в 3 діях А. Володського.

В середу 31 с. м. „Жидівка“, опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

В четвер, 1 цьвітня „Марійка“, ческий народний образ зі співами в 5 діях Александра і В. Мрштіка.

Театр остае у Львові лиш до 8 цьвітня.

— **Дрібні вісти.** Протиалькогольне товариство „Відроджене“ розписано конкурс на кольорову грамоту для дійстних членів товариства. Премія 50 К. — Завтра ві второк відбуде ся у вистім музичнім інститутї ім. Лисенка другий чвертьрічний попис елевів. Початок о 4 год — На площи Бернардиньскій знайдено оногди рано брилянт величини зерна гороху в срібній оправі вартости 1400 К. Єсть то мабуть дармовисок від ковтка, який згубила оногди п. Бараньска. — В Гряді львівского повіта повісила ся жінка тамошного селянина Мария Садовьца, котра через якийсь час перебувала на Кульпаркові в домі божевільних. — В Стириї дали ся дня 24 с. м. почути три сильні землетрясеня. — Трибунал адміністрацийний у

відчував, що дружба такого всіми погордженого чоловіка, як він, лише понижувала би Шутикова.

Ніколи не розпочинав з ним розмови в присутности других, але часто зглядував ся на него, як на яке висшеество, перед яким він почував себе безконечно малим і низьким. Був гордий на свого покровителя і всьо, що тамтого дотикало, наповняло его серце співчутем. Глядячи з покладу в гору, любував ся, як зручно Шутиков лазив по линвах, завмирав з внутрішної радости, коли чув его спів і взагалї уважав всьо, що Шутиков робив, незрівняним. Часом за дня, але ще частійше в часі нічних варт, старав ся Прошка, коли бачив Шутикова самого, наблизити ся до него і вертів ся тоді на однім місци.

— Хочеш чого, Прохоре? — питав его тоді звичайно Шутиков лагідним голосом.

— Так... нічого — відповідав Прошка, немов на оправдане, що непокоїв Шутикова і відходив.

Прошка старав ся всіми силами приподобати ся Шутикову. То просив ся, аби міг випрати его біле, то брав ся направляти его одежу і часто ходив заклопотаний, коли тамтой не хотів приймати его услуги. Раз приніс Прошка хорошо умиту морядку сорочку з голяндским передом і подав еї, трохи збентежений, Шутикови.

— Ти знаменито шиєш, Шітія! Добра робота, брате! — похвалив Шутиков, оглянувши добре сорочку і простягнув руку, аби ему віддати еї.

— То я для тебе, Єґоре Митричу, зробив ласку... носи на здоровле!

Шутиков довго не хотів приймити, але Прошка так посумнїв і так щиро просив, аби ему зробити ту приемніcть, що Шутиков вкінци приймив дарунок.

Прошка аж не знав, що мае робити з радости. Тепер вже й менше дармував і працював без попередних хитростий. Его тепер рідше били, але як і перше поводили ся з ним згірдно, а часто дражнили его, аби лиш тим забавити ся. Особливо визначав ся тим один молодий моряк, Іванов, зачіпливий, але трусливий хлопчище. Раз почав він глузувати собі з Прошки, аби забавити присутних товаришів. Прошка як звичайно мовчав, а то ще більше заохочувало Іванова до глузованя.

Шутиков, що случайно тамтуди переходив, побачив, як знущають ся над Прошкою і вступив ся за него.

— Ти, Іванов, то... то не добре. Чого чіпаеш ся як смола чоловіка?

— Прошка того не чуе! — відповів Іванов сьміючи ся і на загальну утіху глузував собі з Прошки дальше.

— Прошка, а оповідж-но нам, як ти украв у попа карафіоли, а відтак приніс в подарунку паннам?... Не встидай ся, оповідай!

— Дай чоловікови спокій, кажу! — повторив Шутиков строго.

Всі здивували ся, що Шутиков так горячо вступае ся за злодіем і лежнем.

— А ти чого хочеш? — спитав нараз Іванов грубо.

— Нічого не хочу, але ти так не гороїж ся! Найшов дурня і удае розумного!

Зворушений аж до глубини души, але побоючи ся рівночасно, аби Шутиков не мав задля него неприемностий, рішив ся Прошка щось сказати:

— Іванов нічого не робить... Він лиш так ..жартом...

— А ти дав би ему раз поза уха, то скоро відійшла би ему охота жартувати!

— Прошка мене поза уха? — скрикнув Іванов незвичайно здивований, так неімовірною видалась ему та річ. — Ану, Прошка, спробуй... я би тобі дав, ти лежае!

— Уважай но лиш на свої власні кости!

— Оз, може перед тобою?

— А таки передом ною — відповів Шутиков ледве здержуючи свій гнів, а его звичайно так добродушне лице стало строге і поважне.

Іванов відступив ся на бік і аж коли Шутиков відійшов, сказав глумливо усьміхаючи ся і показуючи на Прошку:

— Так, так, найшов собі Шутиков приятеля, хорошого приятеля, Прошку лежня!

* *
*

По тій пригоді менше вже знущано ся над Прошкою, бо всі знали, що він мае тепер оборонця. А Прошка ще більше привязав ся до Шутикова і вскорі мав показати, до чого була спосібна его вдячна душа.

(Конець буде).

Відни порішив, що палене мерців зі взглядів санітарних, як то практикує ся в Анґлії, Німеччині, Франції і Америці есть в Австрії недозволене. — П. К. ґр. Дідушицка згубила оногди виходячи з готелю „Імперіяль“ срібний годинник в виді кулі з ланцушком і обіцює 20 К знахідного. — Вчерашної ночи добули ся злодії до костела ОО. Кармелітів у Львові і забрали звідтам золоті і срібні вота, котрі опісля покинули в рові коло костела, де їх рано знайдено. Хтось очевидно злодіїв напудив.

— Конкурс. Головний Виділ Тов. „Просьвіта“ у Львові розписує отсим конкурс на посаду вандрівного учителя сільского господарства. До обовязків вандрівного учителя належатиме: 1) Люстрация сільских господарств членів Товариства. 2) Подаванє інтересованим членам і читальням Товариства поучень, вказівок і рад з обсягу сільского господарства на місци устно і писемно. 3) Веденє заводових курсів з обсягу сільского господарства для членів Товариства і людий вказаних Головним Виділом. 4) Закладанє, веденє і догляду досьвідних піль з ріжними штучними погноями, добірним збіжем і иншими господарскими ростнами і веденє досьвідів на пасовисках і сіножатях. Висші заводові студиї і знанє рускої мови в мові і письмі конечні а іспит кваліфікацийний учителя для низших шкіл пожаданий. Платня і близші условия після умови. Подання о наданє сеї посади заосмотрені в 1) метрику хресту на доказ віку, 2) сьвідоцтво заводових наук і відбутої практики, 3) опис житя (curriculum vitae) і 4) евентуальні вимоги компетента належить вносити до Головного Виділу Тов. „Просьвіта“ у Львові Ринок ч. 10) найдальше до 15 цьвітня 1909).

† Померли: О. Ів. Залуцкий, парох ювилят в Теребовли, висл. декан, почест. радн. митр. конс. з крилош. відзнаками, упокоїв ся дня 26 с. м. в 78 р. житя а 52 сьвященьства. Покійник був щиро відданий народній справі і як ревний руский патриот лишив завіщанє, в якім поробив значні записи на народні цілі. — Кар. Мария Кутяк, вдовиця по ресіпієнті ц. к. сторожі скарбової, померла дня 27 с. м. у Львові в 37 р. житя.

— Чи убийник Штофів? В Сокали арештовано — як то ми вже коротко доносили — якогось Константина Жоликова, літ 26, дезертира з 44 полку піхоти з Луцка в Росиї, на котрого паде підозріне, що то він убив Штофів у Львові. Жоликов втік в 1906 р. з російского войска до Галичини, був напеpед у Львові, де служив у ріжних осіб і перейшов з православия на римо католицкий обряд. Якийсь час перебував також в Заболотові і Коломиї; там був навіть довший час. У Львові мав познакомити ся з перебуваючим тут припадково російским капітаном і той намовив єго, щоби вернув до російского войска, обіцюючи виробити єму амнестию. Жоликов послухав капітана і вернув ся до Росиї, де справді ждало єго лише кілька місяців арешту за дезерцию. Але в послідних часах надоїло єму войско і втік знов до Галичини. Сокальска поліция прислала єго зізнаня з точним описом єго особи до Львова. Опис Жоликова годить ся зовсім з виглядом здогадуваного убийника Штофів. Дальше поліция провірила, що Жоликова глядає російска поліция в Луцку за убите там якоїсь Айзи Ґольденберґової, 60-літної старушки. Сего злочину допустив ся в подібний спосіб, як убито Штофів у Львові. Поліцийно судові власти ведуть тепер енерґічне слідство в сій справі.

— На памятник Шевченка в Києві. Всї руско-українські товариства у Львові видали спільну відозву, в котрі взивають до складок на памятник нашого вішого поета Тараса, який за пять літ має станути в Києві, і відзивають ся до всеї нашої суспільности слідуючими словами: Не маємо иншого так милого, та близького всім нам імени, як великий поет наш — Шевченко! Вдячні ми єму за те, що розбудив нас з довгого сну своєю вішою піснею. Любимо за те, що так горячо любив він нашу матір велику — Україну і наповнив нас любовю до неї. Не забудемо єму того, що він горячим словом своїм озвав ся за долею меншого брата, та, поневіряного кріпака, українського хлопа і зробив єго чоловіком в очах своїх і чужих. Нині настав час обявити сьвітови, яку велику любов і честь має для свого великого поета, для пророка обновленої України весь український нарід у всїх верствах і кругах з усїх частий україньскої землї. В серці України — в Києві, на тіснійшій вітчині нашого поета збирають ся єму поставити памятник. Крайний час на те, бо за пять років минає сто літ від дня народженя Поета і треба шоб на той час став той перший памятник єму. Всї части української землї, всї краіни і місця, де живе наш нарід і де чути наше слово, повинні взяти як найгорячійшу участь в здвигненю того памятника, щоб був він гідний нашого Поета і гідний нашого народу. Українскі народні товариства у Львові взивають отже всю українску людність Галичини, всїх, в кому живе дух народний, аби поспішили ся принести жертву свою на сю сьвяту ціль. Хто може дати більше, нехай не пожалує дати на се. Хто не може дати богато, нехай дасть мало, аби лише не бракувало его між вірними синами України. До збираня складок і завідування ними упросили ми Наукове Товариство ім. Шевченка, яке й узискало (рескриптом Намістництва з дня 27 лютого ч. 2.977) право збираня складок дорогою письменних і друкованих відозв. До него просимо удавати ся всїх, хто его іменем хотів би збирати складки. Жертви на памятник можна посилати й просто на кн. 5.555 Краєвого Союза Кредитового у Львові. Тих, що одноразову жертву хотілиб заступити місячними складками, просимо зголосити ся до Наук. Тов. ім. Шевченка, ул. Супіньского, 17. (Слідують підписи 21 львівских товариств).

Телеґрами.

Відень 29 марта. Міністер справ заграничних Ріфаат-паша від'їхав вчера вечером до Константинополя.

Будапешт 29 марта. На нинїшнім засїданю палати послів пос. Раковский поставив інтерпеляцию: 1) Чи президент міністрів готов дати нам поясненє що до відносин Сербії? — 2) Чи готов ужити свого конституцийного впливу, щоби зробити конець теперішному положеню, котре не видержиме, або через забезпеченє тревалого мира або через прискоренє війни?

Букарешт 29 марта. Сенат ухвалив закон надаючий жителям Добруджи права політичні.

Букарешт 29 марта. Австро-угорскі делеґати маючі вести пореговори з Румунією в справі угоди торговельної, прибули тут і відбули першу нараду з румуньскими делеґатами. Они позістануть тут около 10 днів.

Константинополь 29 марта. Урядова ґазета доносить, що донька султана заручила ся з Ахмедом Намі беєм.

Льондон 29 марта. „Standard“ обговорюючи відносини, Сербії до Австро-Угорщини, пише: Відень виграв партию, а Анґлія злими картами грала дуже зручно. — „Daily Grafic“ пише, що Ґрей уратував мир на Близькім Сході, а може й в Европі. Жертви були неуникнимі, бо бар. Еренталь мав всї атути в руці і заграв ними не щадячи нікого.

Петербург 29 марта. Петерб. Аґентия доводує ся, що переговори у Відни о формулу сербскої заяви, котра має закінчити австросербску кризу, довели до порозуміня. Сербія має прислати віденьскому кабінетови в умовленій формі доповненє послідної сербскої ноти окружної а то внаслідок дружних рад, які їй дали спільно представителі держав в Білгороді. До представителів держав вислано вже відповідні інструкциї, щоби усунути небезпечність австро-угорского ультіматум під адресою Сербії та воєнні запутанини над австро-сербскою границею.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середньо-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·26,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·28, 12·06, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·30.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·42, 11·00*.
„ Стрия, Тухлі (від 15/6 до 20/9): 3·56.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, 2·35, 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·23,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 15/7): 8·20

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирци від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 23 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).